

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 14 Νοεμβρίου 1955 (Π.Ο.Η.)
"Ετος Ι'. "Αριθ. — 221 Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεία: "Οδός Νίκης 33 — "Αθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ ἄμελούς Συντακτικῆς "Επιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

"Εξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

"Εξαετηριοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.— "Ετησίᾳ δολ. 4

ΣΕΙΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ "ΕΥΓΙΑΝΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Β'.

Η ΕΞΟΔΟΣ

Πρέπει λοιπόν νὰ ἀντιδράσῃ ὁ χριστιανός !
Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀπαίτησις τῶν γεγονότων ! Αὐτὸ
εἶναι ἡ ἀξίωσις τοῦ ἀθανάτου πνεύματος τοῦ
ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας.

"Αλλὰ ποῖα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀντίδρασις
αὕτη ; Τὴν προσδιορίζει μὲ σαφήνειαν τὸ πνεύ-
μα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. *"Εξέλ-
θετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε*».

"Εξοδος καὶ μόνον ἔξοδος ἡ μόνη λύσις ἐκ
τοῦ δράματος τοῦ αἰώνος μας.

"Εξοδος ! "Οχι πρὸς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια.
"Ο ἡρωϊσμός αὐτός, τὸν ὅποιον ὑπαινίσσεται
τὸ πνεῦμα τὸ Θεοῦ εἰς τὸν ἀνα-
βαθμόν. «Εἰς τὰ ὄρη ψυχὴ ἀρθώμεν, ὅθεν βοή-
θεια ἦκει», εἶναι διὰ τὰς ὀλίγας εὐγενεῖς
ψυχάς, τοὺς λάτρεις τοῦ ὠραίου ἰδεώδους τῆς
κατὰ Χριστὸν ἀγαμίας, τοὺς ἀφανεῖς ἐργάτας
τῆς ἀγίας καὶ μακαρίας ὁδοῦ τῆς ἀσκήσεως.

"Η ἔξοδος αὕτη δὲν ἔχει τοπικὸν χαρακτη-
ρὰ ἀλλὰ μόνον κοινωνικόν, ἠθικόν.

"Οταν εὐρίσκεσαι εἰς ἓνα δάσος τὸ ὅποιον
καλεῖται ἀπὸ ὅλας τὰς πλευρὰς αὐτοῦ, τότε δὲν
δύνασαι νὰ σκεφθῇς τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον
τὴν ἔξοδον. Δάσος καιόμενον, ἀπὸ τὴν φλόγα
τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀδικίας εἶναι ἡ κοινω-
νία. "Απὸ αὐτὴν λοιπόν τὴν κοινωνίαν καλεῖ-
σαι νὰ ἐξέλθῃς.

"Εξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν». Εἶναι προσ-
ταγὴ σχετιζομένη ἀπολύτως μὲ τὴν σωτηρίαν
τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ χριστιανοῦ

"Η ἔξοδος, ἡ σωτήριος αὕτη ἔξοδος δὲν εἶ-
ναι τίποτε ἄλλο παρὰ διαμόρφωσις μιᾶς κοι-
νωνίας ἀγίων καὶ φοβουμένων τὸν Κύριον.

"Ανατρέχει ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ εἰς τὸ
παρελθόν καὶ ἀνευρίσκει μὲ ἱερὰν νοσταλγίαν
τοὺς θεμελιωτὰς καὶ σκαπανεῖς τοῦ χριστιανι-
κοῦ πολιτισμοῦ νὰ ἔχουν ἀποξενωθῇ κοινω-
νικῶς ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τους νὰ πραγματοποιοῦν
τὴν μεγαλειώδη ἐκείνην ἔξοδον, διὰ τῆς ὁποί-
ας ἱδρυσαν καὶ ἐθεμελίωσαν *«τὸ οὐράνιον πο-
λίτευμα» τὸ «βασιλεῖον ἱεράτευμα» τὸ «ἔθνος
τὸ ἅγιον*». "Εσῆπτε καὶ τότε ἡ κοινωνία ἀπὸ
τὸ ἄγος τῆς εἰδωλολατρίας, βογοῦσεν ὑπὸ
τὸ πέλμα τῆς ἀδικίας, ἐστέναζεν ὑπὸ τὸ κρά-
τος τῆς δουλείας. "Η "Εκκλησία ἐπένθει πάντο-
τε καὶ ἔκλαιε τὰς ἐκατόμβας τῶν θυμάτων τῆς.
Καὶ ὅμως ἡ ἔξοδος τῶν χριστιανῶν τῶν ὀλί-
γων, τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἀνισχύρων χριστια-
νῶν, συνέστησε τὴν νέαν κοινωνικὴν ζύμην,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ ὀξύνοος πολιτικὸς καὶ ἰσα-
πόστολος ἅγιος τῆς "Εκκλησίας Κων)τίνος ἀ-
νίδρυσε τὴν κραταιὰν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατο-
ρίαν !!

"Η "Ιστορία λοιπόν διδάσκαλος καὶ καθοδη-
γὸς τῆς μεγάλης κοινωνικῆς ἀνάγκης τῶν και-
ρῶν μας, τῆς ἐξόδου.

"Εξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν».

Θὰ ὑπάρξῃ χριστιανός, ὅστις νὰ μὴ θεω-
ρῇ ὡς κραταιὰν ἀνάγκην, τὴν λύσιν, ποὺ ὑ-
ποδεικνύουν αἱ τέσσαρες αὐταὶ μεγαλειώδεις
λέξεις ;

"Αλλὰ διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἀκόμη περισσότερον
ἡ ἀδυσώπητος αὕτη ἀνάγκη ἅς ρίψωμεν ἓν
φευγαλέον βλέμμα καὶ εἰς τοὺς ρυθμιστὰς τῆς
κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ τόπου μας !

Αὐτοί, ποὺ ἔχουν τὸν λόγον καὶ τὴν δύνα-
μιν νὰ διαμορφώσουν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ
ἐπιδρῶν οὐσιωδέστατα εἴτε θετικῶς εἴτε ἀρ-

νητικῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία.

Τοὺς γνωρίζετε καλὰ τοὺς παράγοντας αὐτούς; Τότε θὰ συμφωνήτε μαζί μας εἰς τοὺς ἐπομένους χαρακτηρισμούς.

«Ἐκκλησία» (ὕπὸ τὸν ἔρρον «Ἐκκλησία» ἐννοοῦμεν τοὺς Διοικοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος) = Νεκροταφεῖον Συνειδήσεων καὶ ἁξιῶν φέρον ἐξωτερικῶς μὲν τὴν πομπώδη ἐπιγραφὴν «Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» ἐσωτερικῶς δὲ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου Σταυροῦ τὰς φράσεις «ἐνθάδε κεῖνται αἱ παραδόσεις τῶν Πατέρων»· «ἐνθάδε κεῖται ὁ ἀποστολικὸς ζῆλος»· «ἐνθάδε κεῖται ἡ ἐλευθερία τῆς θερησκευτικῆς Συνειδήσεως»· «ἐνθάδε κεῖνται ἡ ἀκτημοσύνη καὶ ἡ παρθενία τῶν Σεβασμιωτάτων»· καὶ ἕνας Σταυρὸς τοῦ ὁποῦ ἀκόμη ἡ διακόσμησις δὲν ὠλοκληρώθη, ἀναγράφει «ἐνθάδε κεῖται ἡ Ὁρθοδοξία». Καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ Νεκροταφεῖον περιέρχονται μὲ ἱπποτικὴν μεγαλοπρέπειαν οἱ Νεκροθάπται, φέροντες ἐπανωκαλύμμαυχα, σταυρούς, μίτρας κ.τ.τ.

Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐπιδράσῃ σοβαρῶς ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἡ νεκρά;

Ἐρχεται τώρα ἡ σειρά τῆς Πολιτείας. Τὴν μορφήν τῆς Πολιτείας τὴν δίδουν τὰ διάφορα πολιτικὰ ρεύματα μιᾶς χώρας.

Ποῖα ὅμως εἶναι τὰ ρεύματα αὐτά; Τὸ ἕνα ἐκπροσωπεῖ τὸ δίκαιον τῆς ἐργασίας, καὶ τὸ ἄλλο τὸ δίκαιον τοῦ ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἐργασίας θησαυρισμοῦ. Ὑπάρχει καὶ τρίτον ρεῦμα, ὀγκῶδες, ἀλλ' ἀφανὲς καὶ ἀόρατον, ὅπερ ἐκπροσωπεῖ μιαν διεθνή καὶ χωρὶς πατρίδα κίνησιν, ἰσχυράν καὶ ἀπειλητικὴν.

Καὶ τὰ τρία αὐτὰ ρεύματα στηρίζονται ἐξ ὀλοκληρῶ ἐπὶ τῆς ὕλης καὶ ὡς μοναδικὸν ὅπλον ἔχουν τὴν βίαν.

Ὁ Κομμουνισμός, τὸ κατὰ θεωρίαν δίκαιον τῆς ἐργασίας ὅχι μόνον ἀγνοεῖ τελείως τὴν χριστιανικὴν κοσμοθεωρίαν, ἀλλ' ἐναντιοῦται διαμετρικῶς πρὸς αὐτήν, διότι ἐπιδιώκων τὴν ἰσομερῆ κατανομὴν τῶν ἀγαθῶν μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πεινῶντος στομάχου καὶ τῆς ἐξοργισμένης ἀγανακτήσεως, ὑποβιβάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ κτήνους, ἔχοντα ὡς μοναδικὴν ἀποστολὴν τὸ φαγητὸν καὶ τὴν ἐκδίκησιν.

Ὁ κεφαλαιοκρατισμός, ὡς παράσιτον κοινωνικόν, ἀπομυζᾷ τὸν ἅγιον ἰδρώτα τῆς ἐργασίας τῶν πολλῶν, διὰ νάμειναι πῶς τοῦτον εἰς ὀργιῶδεις νύκτας, εἰς οἰδηποδεῖς μίξεις, εἰς ἀκατανόμαστα σκάνδαλα.

Ἐπ' ὅλοις τοῦτοις ὑπάρχει ἡ διεθνὴς συνισταμένη τούτων ὁ Μασσονισμός, ἔχων ὡς ἀποστολὴν νὰ ἐνώσῃ ὑπὸ τὴν σημαίαν του ἀντιχρίστου (τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ Σύμπαντος) τοὺς τυχοδιώκτας τῆς ὕψιλλου, οἵτινες πλανώμενοι ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας, χωρὶς θρησκείαν, καὶ διατρεφόμενοι ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἀποκρυφισμὸν τῆς Μασσονίας, ἐπιδιώκουν τὴν ἐκμηδένισιν τοῦ Χριστιανικοῦ Μεγαλεῖος.

Ἡ Νεκρά λοιπὸν «Ἐκκλησία» καὶ τὰ τρία

αὐτὰ τέρατα τῆς ὕλης, συμπλέκουν τὸν σκοτεινὸν ἱστόν τῆς δηλητηριώδους ἀράχνης, ἡ δὲ ποῖα περισφίγγει τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, τὸν κάθε Ἑλληνα χριστιανὸν καὶ τὸν καταδικάζει εἰς τὸν ἰσόβιον μαρασμόν, εἰς τὴν βεβαίαν ἀποκτίνωσιν,

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ θανατηφόρον καὶ ἀμαρτωλὸν σύμπλεγμα καλεῖται ὁ χριστιανὸς νὰ ἐξέλθῃ,

«Διὸ ἐξέλθῃτε ἐκ μέσου αὐτῶν».

(Συνεχίζεται)

Σύντομος Βιογραφία

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ὀλύμπου διέμενεν ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος μέχρις Ὀκτωβρίου τοῦ 1935, ὅτε τῇ καλοκαυρῇ τοῦ τότε Κυβερνήτου μακαρίτου Γ. Κονδύλη ἐπανήλθεν εἰς Ἀθήνας.

Δὲν παρέμεινεν ὅμως ἐν Ἀθήναις ἐπὶ πολὺ, διότι ὁ ἔνθεος ζῆλος ὑπὲρ τῆς γαλήνης καὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καταφλέγων τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἐβίβασε τοῦτον ἵνα ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀμασσίον πρὸς συνάντησιν καὶ συνεννόησιν μετὰ τῶν Προέδρων τῶν τῆς Ἀνατολῆς Πατριαρχικῶν Θρόνων. Διὸ καὶ ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους ἐκεῖνου, φθάσας ἐν μέσῳ χειμῶνι εἰς Ἱερουσαλὴμ. Ἀμφότεροι οἱ Πατριάρχαι ὑπεδέχθησαν τὸν ἀείμνηστον δικαίως ἀντὶ τῆς προσπάθειας καὶ τῆς θυσίας αὐτοῦ, καὶ ὑποσχθέντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Προσυνόδου ἡ μεγάλης Ὁρθοδόξου Συνόδου, πρὸς ταυτοποίησιν τῶν ἐκκρησσομένων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, πρῶτην θέσιν κατέχοντος μετὰ τῶν τοῦ ἑορτολογικοῦ. Ἐτοιμασθεὶς δὲ ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἡμποδίσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἑλληνικοῦ Προξένου, ἐπιτελοῦντος διαταγὰς δοθείσας αὐτῷ ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ μὴ ἐπικυροῦντος τὰ διαβατήρια αὐτοῦ· οὕτω δὲ ἀπεκλείσθη ἐκεῖσε μείνας αἰχμάλωτος ἐπὶ πέντε περίπου μῆνας.

Ἐνταῦθα ὅμως γενόμενοι δὲν δυνάμεθα νὰ παραλείψωμεν τὸ εἰς τὸν ἀείμνηστον γενόμενον θαῦμα ὑπὸ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου.

Εὗρισκετο ἐν Ἱεροσολύμοις ἀποκλεισμένος καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν πολὺ στενοχωρημένος ὡς μὴ δυνάμενος πληροφορηθῆναι περὶ τῆς πορείας ἐν Ἑλλάδι τοῦ ἑορτολογικοῦ ζητήματος, τοῦ ὁποῦ εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ὑπεύθυνον διαχείρισιν· οὕτω δὲ εὐρισκόμενος, μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τὴν τελεσθεῖσαν τὴν 23ην Ἀπριλίου ἐπὶ τῇ Μνήμῃ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Γεωργίου, ἀνέπεμψε θεομὴν δέξιν πρὸς τὸν Μεγαλομάρτυρα Τροπαιοφόρον Ἀγίον, εἰπὼν: «*Ἄγιε Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιε. Σὺ εἶσαι τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστής. Σὺ θανμάστωσαν καὶ ἐπ' ἐμοὶ τὸ ὄνομά Σου ἀπαλλάσ-*

σων με τῆς αἰχμαλωσίας ταύτης». Καί μετὰ τὴν θερμὴν ταύτην προσευχὴν, ἀναχωρήσας ἐξ Ἱεροσολύμων καὶ κατελθὼν εἰς Γιάφαν εἰσῆλθεν ὅλως ἀπαρτηρητος εἰς τὸ ἀναχωροῦν διὰ τὸν Πειραιᾶ ἀτμόπλοιον ἄνευ διαβατηρίου καὶ τῶν λοιπῶν Προξενικῶν ἐγγράφων, φθάσας εἰς τὸν Πειραιᾶ. Καί τοῦτο τὸ εἰς Αἰτὶν τελεσθὲν θαῦμα τοῦ Μεγαλομάρτυρος διεκήρυσσε μέχρι τῆς ὁσίας τελευτῆς Του ὁ ἀειμνηστος. (Συνεχίζεται)

Ἀπιερεῖται εἰς τοὺς σφραγίζοντας
Ναοὺς Παλαισημερολογιτῶν

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΝΥΝ

Πῶς ἐγένετο ἡ θεμελίωσις τῶν Ναῶν τὸν 4ον αἰῶνα

Οἱ παράγοντες διὰ τὴν ραγδαίαν ἀνάπτυξιν τῶν χριστιανικῶν Ναῶν κατὰ τὸν 4ον αἰῶνα ὑπῆρξαν δύο: τὸ παλαιοὶ καὶ ὁ κληρικός. Οἱ ἐπίσκοποι καὶ κατώτεροι κληρικοί ἐπέδειξαν ἀφάνταστον δραστηριότητα εἰς τὴν ἐξεύρεσιν ὕλικῶν, εἰς τὴν ἐκπόνησιν σχεδίων καὶ τὴν ἀνέγειρσιν εὐκτηρίων οἰκῶν. Ὁ ἐπίσκοπος Τύρου Παυλίνος ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς περιφήμου Βασιλικῆς. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἐπίσκοπος Γάζης Πορφύριος, ὁ Μαξιμιανὸς τῆς Ραβέννης, δύο Δομέτιοι εἰς τὴν Νικόπολιν οἵτινες μετὰ πολλῶν κόπων καὶ φροντίδων ἀνήγειραν ἐν τῇ πόλει τῶν παλαιοχριστιανικῶν βασιλικῶν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Ἐκεῖνη ὁμως ποὺ ἐπεχορήγει ἀφειδῶς τὰς ἀνεγειρομένας Βασιλικὰς ἦτο ἡ Ἀδελφὴ. Ἰδιαιτέρως δραστηριότης δὲ τῆς μητρὸς τοῦ Ἀγίου Ἑλένης συνέτελεσε νὰ ὑψωθοῦν πλείστοι περικαλλεῖς Ναοί. Καί τὸ παραδειγμα τοῦ Μ. Κωνσταντίνου τόσον ἐπέδρασεν εἰς τὴν ὅλην κατοπινὴν συμπεριφορὰν τοῦ Παλατίου ὥστε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸν Ἰουστινιανὸν τὴν ἀνέγειρσιν τοῦ ἀριστουργήματος τῶν αἰώνων, τῆς Ἀγίας Σοφίας.

Τὸ σχέδιον τῶν βασιλικῶν κατ' ἀρχὰς ἐσχεδιάζετο εἰς τὸν χρόνον καὶ ἐλέγετο σκάριφος. Ὁ διάκονος Μάρκος μᾶς ἀναφέρει ὅτι ὁ σκάριφος τοῦ Ναοῦ τῆς Γάζης ἐστάλη ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Πολλὰς φορὰς κατεσκευάζετο καὶ τὸ πρόπλασμα ἐκ κηροῦ. Ὁ Γρηγόριος Νύσσης μᾶς ἀναφέρει ῥητῶς ὅτι ὅλα τὰ μέρη ποδὲπρόκειτο νὰ κατασκευάσουν τὰ ἔκταναν πρῶτον ἐκ κηροῦ. Μετὰ τὴν χάραξιν καὶ τὸ ἀνοιγμὰ τῶν θεμελίων ἐγένετο ἡ κατάθεσις τοῦ θεμελίου λίθου μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος. Ὁ Προκόπιος λέγει ὅτι ἐπηγγέλλετο εὐχὴ περὶ «συστάσεως ἐκκλησιῶν» καὶ ἐγένετο ἀγιασμός. Συχνάκις ἐνεπηγνύετο εἰς τὰ θεμέλια σταυροὶ καὶ οἱ Ναοὶ αὐτοὶ ἐλέγοντο σταυροπηγαικοί. Εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν κατὰ τὴν κατασκευὴν κάθε κίονος καὶ κάθε τμήματος τοῦ τρούλου ἐγένετο ἀγιασμός καὶ ἔνθεσις τιμίων λειψάνων διὰ νὰ στερεωθῇ καλλίτερον ὁ Ναός.

Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ Ναοῦ καὶ τὰ «ἀνοίξια», δηλ. τὰ σημερινὰ ἐγκαίνια, ἐγένοντο μετὰ πολλῆς ἐπισημότητος, Μεγάλης Ἀκολουθίας καὶ πολλῶν λειτουργιῶν.

Πόσον μακρὰν ἀπὸ τὸν ἔνθεον ζῆλον τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων πρέπει νὰ εὐρίσκωνται οἱ σημερινοὶ κατὰ συνθήκην ἐκπρόσωποι τοῦ χριστιανικοῦ αὐτοῦ λαοῦ, ὅταν ἀντὶ νὰ ἀνεγείρουν Ναοὺς σφραγίζουν καὶ τοὺς ὑπάρχοντας, ἀντὶ νὰ καλλιεργοῦν μὲ τὴν σιᾶν τῶν τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν τήρησιν τῶν θείων καὶ τῶν ἀνθρωπίνων νόμων γίνονται ἀχρεῖοι παραβάται; Καὶ πῶς πρέπει νὰ τοὺς κατονομάσωμεν ὅταν αὐτὰς τὰς ὑψηλὰς ἀξίας καὶ τὰ ἰδανικά τοῦ λαοῦ μας, ποὺ σήμερον ποδοπατοῦν καὶ ἐμπαίζουν, εἰς σπιγμάς κριοίμους τὰ ἐπικαλοῦνται διὰ νὰ περισώσουν τὰ συμφέροντά τους; Δημαγωγούς; Ἰδεοκινήλους; Ἀρνητάς; Ἐπὶ τοῦ ὅμως ἀπὸ τὴν τιμωρίαν τῆς θείας Δίκης νὰ ξεύρουν ὅτι καὶ ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν θὰ λησμονήσῃ νὰ τοὺς ἀμείψῃ μὲ ἀνάλογον νόμισμα.

ΠΕΡΙ ΜΙΑΝ ΔΙΚΗΝ

Εἰς τὰς 25)10)55 διεξήχθη ἐνώπιον τοῦ τριμελοῦς Πλημμελειοδικείου μία ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα δίκη. Κατηγορούμενοι ἦσαν δύο κληρικοί, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Αὐγουστίνος Καντιώτης, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Μουστάκης καὶ περὶ τοὺς 10 εὐσεβεῖς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ.

Τὸ ἀδίκημα, δι' ὃ ἐδικάζοντο ἦτο ὁ σφοδρὸς καὶ ἄγιος ζήλος τῶν νὰ περιφρουρήσουν τὰς ὁραίας καὶ ὑπερόχους ἀρχὰς τῆς ἐγκρατείας, τῆς σωφροσύνης, τῆς ἀγνότητος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη καὶ ἐμεγαλούργησεν ἡ φυλὴ μας.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, τῶν ὁποίων τὰ ποινικά μητρώα εἶναι ὁλόλευκα καὶ τὰ στήθη τῶν κατάφορτα ἀπὸ τιμητικὰ διάσημα ἠγωνίσθησαν διὰ νὰ μὴ ἐκπορνεύεται ἡ ἑλληνὶς ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῶν Καλιστείων καὶ νὰ μὴ ἐμπορευέται τὸ πολῦτιμον ἀγαθὸν τοῦ βίου της, τὸ δόλχευτον στέμμα τῆς ζωῆς της, τὴν τιμὴν της.

Τὸ βάθος καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ δύναται νὰ τὰ ἐννοήσῃ ὁ οἰσοδῆποτε, πολλῶ μᾶλλον ὁμως ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι πιστεύομεν εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν θεμελιακὴν αὐτῶν σημασίαν εἰς τὴν πολιτιστικὴν οἰκοδομὴν τῆς χώρας μας.

Ἄλλωστε ἡ ὁμοιογένεια αὐτὴ καὶ ἡ κοινότης τῶν ἰδανικῶν ἔχει ἤδη ὁμολογηθῇ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνίας. Χαρακτηριστικῶς ἀναγράφομεν τὰ ἑξῆς. Εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Δίκης μερικοὶ περίεργοι βλέποντες τὸ πλῆθος τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν δίκην, ἔλεγον μεταξύ των:

— Παλαισημερολογῖται παπάδες δικάζονται!

Ἡ σπουδαίτης λοιπὸν τῆς δίκης αὐτῆς ὑπῆρξε ὁμολογουμένως μεγίστη.

Ἀνεμέναμεν νὰ ἴδωμεν εἰς τὴν δίκην αὐτὴν καὶ τὴν παρέμβασιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἀνεμέναμεν τὴν παρέμβασιν αὐτήν, διότι εἴχομεν τὴν ἀφέλειαν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι αὕτη θὰ ἐνδιαφέρετο διὰ τὰς ψυχὰς τοῦ ποιμνίου της, (τὰς ὁποίας ἀπειλεῖ ἡ ἀκολασία) μὲ τὸ ἴδιον τοῦλάχιστον ἐνδιαφέρον, μὲ τὸ ὅποιον προασπίζει τὰ κτήματα τῆς Μονῆς Πεντέλης. Ἀλλὰ ποῦ τοιαύτη

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ὁ ἐν Σικάγῳ τῆς Ἀμερικῆς διαμένων ὁμογενὴς καὶ καλὸς πατριώτης καὶ χριστιανὸς κ. Ἡλίας Σταθόπουλος παρεξηγήσας ἐν δημοσίευσμά μου εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» (ἀριθμ. φύλ. 179.1954.) πραγματευόμενον περὶ τοῦ Ἁγίου Πάσχα καὶ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Ἀγίων Πατέρων καθορισθέντος τρόπου τοῦ ἑορτασμοῦ αὐτοῦ παρεξηγήσας, λέγω, τὸ δημοσίευσμά μου ἐκεῖνο ἐν τῷ ὁποίῳ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐτονίζετο, ὅτι: *ἡ ἑαρινὴ Ἰσμηρία* — μετὰ τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται πάντοτε τὸ Ἅγιον Πάσχα — *καθωρίσθη, σταθεροποιηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὴν 21ην Μαρτίου*, ἔγραψε πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἐκδώσας τελευταίως καὶ σχετικὸν φυλλάδιον, ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ἐγὼ ἐπλανήθην καὶ εἶτε ἐν γνώσει, εἶτε ἐν ἀγνοίᾳ μου... ἐλατινοφρόνησα γενόμενος συνήγορος τῶν Λατίνων! φρονῶν τὰ ὅσα ἔγραψα ἐν τῷ δημοσίευσματι ἐκεῖνῳ.

Ἀπῆντησα τὰ δέοντα δι' ἐπιστολῆς μου πρὸς τὸν ἐν λόγῳ καλὸν ἀδελφόν, ἀποδείξας ἐκ τε τοῦ ἱεροῦ Πηδαλίου (ἐρμην. Ζ'. Ἀποστολικ. Κανόνος) καὶ ἐξ ἄλλων Γραφικῶν καὶ Πατερικῶν μαρτυριῶν τὸ ἐσφαλμένον τοῦ φρονήματος αὐτοῦ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, χωρὶς δυστυχῶς νὰ πείσω αὐτόν, ἐπεκτεινόμενον μάλιστα εἰς τὴν παρεξήγησίν του, εἰς τὴν ὁποίαν, φαίνεται ὅτι καὶ θὰ ἐπιμένη λόγῳ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης του. Πρὸς ὠφέλειαν ὅμως καὶ διαφώτισιν τῶν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ δημοσιευμάτων αὐτοῦ τυχόν σκανδαλισθέντων καὶ σκανδαλιζομένων Ἀδελφῶν ἡμῶν, παραθέτω τὰς ἐνταῦθα φωτοτυπίας σελίδων βιβλίου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγὼ ἤντησα τὰ ὅσα περὶ τῶν διορισμῶν τοῦ Ἁγίου

παρέμβασιν! Μὲ τὸν τρόπον δὲ αὐτὸν ἐξέθεσε καὶ τοὺς κληρικούς της, τῶν ὁποίων τοὺς ἀγῶνας ὄχι μόνον δὲν ἐδικαίωσε ἀλλὰ καὶ ἀπεδοκίμασε διὰ τῆς τοιαύτης στάσεως.

Μόνοι τῶν λοιπὸν οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγωνισταὶ εἰς τὰ ἐδώλια τῶν κατηγορουμένων. Μόνοι τῶν; Ὁχι! εἶχον κοντά τῶν δλόκληρον τὴν τιμίαν Ἑλλάδα, τὴν ἀγνήν, τὴν ὡραίαν Ἑλλάδα.

Ἡ δίκη προχωρεῖ. Οἱ δικασταὶ δικάζουν καὶ καταδικάζουν.

Τὶ νὰ κάνουν; Εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ δικάσουν τὴν σωφροσύνην, τὴν ἐγκράτειαν τὴν ἀγνότητα! Αὐτὸ ἀπαιτοῦν οἱ καιροί! Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐποχή!

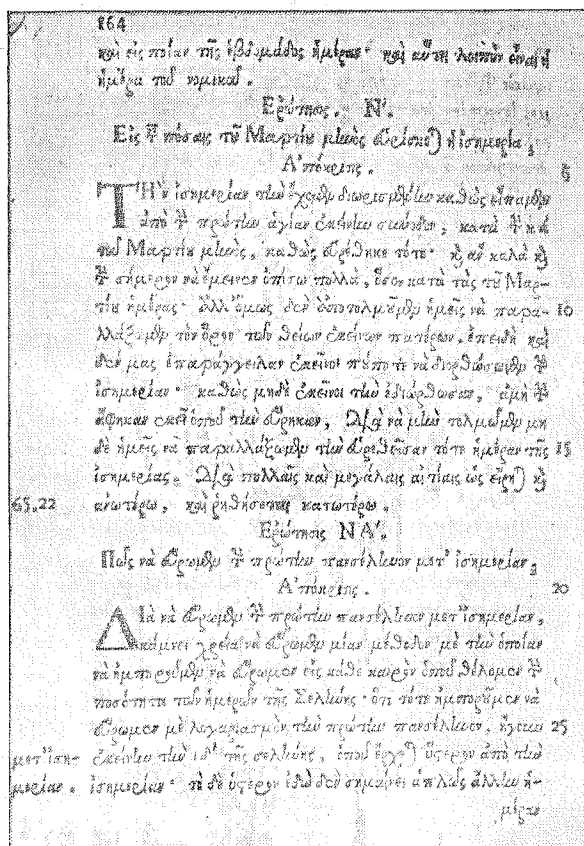
Τὶ νὰ κἀν ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς; Ὡς ἰδιότης ἴσως δὲν θὰ ἄφινε τὴν κόρην του εἰς τὰ ἐπίσημα διαφθορεῖα τῶν καλλιστείων ἴσως μάλιστα ἀντιδρῶσε βιαιότερον τῶν κατηγορουμένων. Ὡς δικαστὴς ὅμως πρέπει νὰ δικαιοῦσῃ τὸ κοσμικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνός μας, τὴν διαφθοράν, τὴν αἰσχροσύνην καὶ καταδικάσεν.

Ἡ καταδίκη ὅμως αὐτὴ ἀνέβασε εἰς τὰ ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς συνειδήσεως τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ τοὺς καταδικασθέντας.

Πάσχα ἔγραψα εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δημοσίευσμά μου.

Αἱ σελίδες αὗται προέρχονται ἐκ τοῦ βιβλίου ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Σεβαστοῦ Τραπεζουντίου τοῦ Κυμνίτου, διδασκάλου τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Βουκουρεστίου ἐκτυπωθὲν κατὰ ἰὸ ἔτος 1701, ὁποῖα δὲ καὶ ὅση ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀξία τοῦ ἐν λόγῳ μεγάλου Διδασκάλου μαρτυροῦσιν αἱ διάφοροι ἔγκυροι γνῶμαι αὐτοῦ, τὰς ὁποίας οἱ ἱεροὶ συντάκται τοῦ Πηδαλίου κατεχώρησαν ἐν αὐτῷ ἐκ τοῦ διαληφθέντος βιβλίου. Νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἀπάντησις αὕτη εἰς τὸν κ. Ἡλίου Σταθόπουλον.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Σταθόπουλος εἰς τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ δημοσιεύματά του ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀνεκάλυψε εἰς τοὺς ἡμεροδείκτας τοῖχου τοῦ παρελθόντος ἔτους (20 Ὀκτωβρίου) καὶ ἕτερον ἐσφαλμένον φρόνημα ἐμοῦ, γράψαντος ἐκεῖσιν, ὅτι: οἱ ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (Βιβλ. Γενέσε. Κεφ. ΣΤ' 3) ἀναφερόμενοι «*υἱοὶ τοῦ Θεοῦ*» εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Σήθ'· αἱ δὲ «*θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων*» εἶναι αἱ ἐκ τῆς γενεᾶς τοῦ Κάιν καταγόμεναι: Ἀλλ' ὁ ἐν λόγῳ ἀδελφὸς ἀνεκάλυψε σφάλμα ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτον· διότι ἐγὼ δὲν ἔγραψα γνώμην

ν χάριν τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ μόνον κατὰ τὸ 1935 ἐπανεῦρε ταύτην διὰ μίαν στιγμὴν. ἵνα χειροτονήσῃ κανονικῶς τὸν Ματθαῖον Καρπαθάκην Ἀρχιερέα! Καὶ τὴν ξανάχασε Θεωρῶ ἀνάξια ἀπαντήσεως διότι ταῦτα εἶναι ἐξωφρενικά καὶ μακρὰν παντὸς λογικοῦ εἰριμοῦ.

Ἀντώνιος Μουστάκας
Μοναχὸς Ἀγιορείτης

Κανονικὰ ἔρευναί

ΔΥΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Υπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Ναυλίου

Οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν γνωρίζουσιν, ὅτι ὑπὸ διαφόρων ταραξιδίων, αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν, μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἀπετολήθη παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, καὶ ἡ χειροτονία Ἐπισκόπου ὑπὸ ἑνὸς μόνου Ἐπισκόπου.

Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ τῶν Συνοδικῶν Κανόνων ἴαν ἐνωρὶς ἐφρόντισε νὰ κατοχυρώσῃ τὸ ἐπιζήλον ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ὥστε νὰ μὴ περιέρχεται τοῦτο εἰς τυχοδιώκτας καὶ κατὰ πάντα λόγον ἀναξίους, ἀλλ' εἰς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἡ μακρὰ δοκιμασία καὶ ἡ κοινὴ ψήφος λαοῦ καὶ Κλήρου, ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου ἤθελεν ἐκλέξει. Τὰς παραβάσεις τῶν θεῶν Κανόνων, ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν καὶ χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ Ἐκκλησία ἀνέκαθεν ἐπάτασεν αὐστηρῶς ἐπιβάλλουσα τὰς ἐσχάτας τῶν ποινῶν καὶ εἰς τοὺς χειροτονοῦντας καὶ εἰς τοὺς χειροτονουμένους, καθαιρουσα αὐτοὺς καὶ ἀπογυμνοῦσα παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ βαθμοῦ. Ἡ ἀμείλικτος καὶ παραδειγματικὴ καταδίκη τῶν τοιούτων ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐκρίθη δικαία καὶ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι οἱ τολμῶντες ταύτας, χειροτονοῦντες καὶ χειροτονούμενοι, διεκρίνοντο διὰ τὰ αἰρετικά καὶ ἐπαναστατικὰ φρονήματα, διὰ τὰ ὁποῖα προηγουμένως συνοδικῶς κατεκρίνοντο καὶ ἀπεβάλλοντο τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ τόλμημα τοῦ ἀποθανόντος τιτουλαρίου Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, καθ' ὃ ὑπ' αὐτοῦ καὶ μόνον ἐψηφίσθησαν καὶ ἐχειροτονήθησαν τρεῖς Ἐπίσκοποι στερεῖται πάσης δικαιολογίας. Διότι ὅτε τὸ πραξικόπημα τοῦτο ἔλαβε χώραν οὐτε τὸ ἀπαρρησίαστον πλειόνων Ἐπισκόπων διὰ τὸ σύμφηπον, λόγω σφοδροῦ διωγμοῦ ὑπῆρχεν, οὐτε ἀνάγκαι Ἐκκλησιαστικαὶ ἐπείγουσαι καὶ ἀνοικονόμητοι προέκυπτον οὐτε οἱ χειροτονηθέντες μεταξὺ ἄλλων διεκρίνοντο, ὡς οἱ λόγω ἀρετῆς καὶ μορφώσεως ὑπέρτεροι. Ποῖα δὲ τὰ κίνητρα τοῦ πραξικοπήματος δὲν εἶναι δύσκολον πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ. Πάν ἄλλο ἢ τὸ εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπόδειξις ὅτι οἱ τρεῖς κατ' ἄρ

χὰς καὶ οἱ ἐννέα κατόπιν «κενὴν δόξαν παρ' ἀλλήλων λαμβάνοντες» καὶ αὐτοκαλούμενοι Ἐπίσκοποι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀσχολοῦνται εἰμὴ εἰς τὸ διὰ τῶν σκανδάλων τῶν νὰ δυσφημῶσι καὶ τὴν παράταξιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ὅπερ αὐθαίρετως καὶ ἀντικανονικῶς περιεβλήθησαν.

Ἡ περιπτώσις τοῦ Σιδηρίου χειροτονηθέντος ὑπὸ τοῦ Κυρήνης Φίλωνος διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Παλαιβόσκης καὶ Ὑδρακος τῆς Ἀφρικῆς. οὐδέποτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέστη παράδειγμα ἀξιολιμήτου. Πρῶτον, διότι περὶ τῆς χειροτονίας ταύτης ἔχομεν τὴν πληροφορίαν μόνον ἐκ τοῦ Συνεσίου (Mign 66, σελ. 1415—1517) Ἐπιστολῆς 67ης, καὶ ἐξ οὐδενὸς ἐτέρου ἱστορικοῦ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ὑποχρεούμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν μαρτυρίαν τοῦ Συνεσίου, ὅστις πιθανὸν νὰ υἱοθέτησεν ἀνεξακριβώτους πληροφορίας· δεύτερον, διότι παρὰ τοῦ ἰδίου Συνεσίου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ χειροτονία τοῦ Σιδηρίου ἔτυχε τῆς ψήφου καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ὡς αὐτοκέφαλος Ἐκκλησιαστ. Ὀργανισμὸς ἠδύνατο κατ' ἐξαιρέσιν νὰ οἰκονομήσῃ μίαν δυσυπέρβλητον ἀνάγκην διὰ τὰ ἐρημικά καὶ δυσπρόσιτα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, ἐνθα ἡ παρούσα πολλῶν Ἐπισκόπων καθίστατο διὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἀνέφικτος.

Ἄλλως τε τοῦ Σιδηρίου τὸ ἦθος καὶ ἡ μόρφωσις κατὰ πολὺ, νομίζομεν, διαφέρει τῶν ὑπὸ τοῦ Ματθαίου χειροτονηθέντων. Καὶ ἐνῶ ἐκείνους ἦτο εἷς, οὗτοι ἐπληθύνθησαν εἰς ἐννέα τὸν ἀριθμὸν, τοῦλάχιστον μέχρι σήμερον.

Πρὸ ἡμερῶν εὐρεθεὶς εἰς κύκλον Κληρικῶν ἡκουσα συζητήσιν περὶ τοῦ πραξικοπήματος τοῦ Ματθαίου καὶ περὶ τοῦ πῶς δέον τὰς συνεπειὰς αὐτοῦ νὰ θεραπεύσῃ κατ' οἰκονομίαν καὶ συγκατάβασιν ἡ Ἐκκλησία.

Ἐρωτηθεῖσα δὲ καὶ ἡ ἐμὴ ἐλαχιστότης ἐτήρησεν ἄκραν ἐπιφυλακτικότητα, καθ' ὅσον πρόκειται περὶ σοβαροῦ κανονικοῦ παραπτώματος, οὗτινος ἡ κρίσις ἀνήκει μὲν Οἰκουμενικῇ ἢ τοῦλάχιστον Τοπικῇ Συνόδῳ, διότι ἐκ τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου ἔχομεν δεδομένα δυσάρεστα διὰ τὰς τοιούτου εἵδους παραβάσεις. Ὑπεσχέθην δὲ νὰ φέρω εἰς τὴν δημοσιότητα δύο Συνοδικὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Κων)πόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας, καθ' ἃς κατεδικάσθησαν καὶ *ἡκυρώθησαν καὶ ὡς μηδέποτε γενόμεναι* ἐκρίθησαν αὐθαίρετοι χειροτονίαι Ἐπισκόπων παρ' ἑνὸς Ἐπισκόπου γενόμεναι. Καὶ ἰδοὺ ἡ πρώτη:

(Ἀκολουθεῖ)

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνης

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

᾽Οδοιπορικόν

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

Ἁγίου Ὄρους—Καρυαί—Μοναί—Σκή-
ται—Ζηλωταί—Ἑθνικὴ καὶ Θρησκευτι-
κὴ σημασίᾳ τοῦ Ἁγίου Ὄρους

Ὅποιος ἐπισκέπτεται τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποκο-
μίζει πολλὰ πλὴν ὠφέλειαν. Ἀπολαμβάνει τὸ θέαμα
καὶ τὰς φυσικὰς καλλονὰς ἐνὸς παραδεισίου τόπου.
Ἀναπνέει τὸ ζωογόνον ὀξυγόνον τῆς μοναχικῆς
ζωῆς. Αἰσθάνεται τὴν εὐτυχίαν τοῦ οὐρανοῦ, τῆς
ἀνωτέρας καὶ ἀγγελικῆς καταστάσεως, εἰς τὴν
ὅποιαν φθάνουν συνήθως τὰ ἀνθρώπινα ὄντα. Ζῇ
μέσα εἰς τὸν ἱστορικὸν χώρον τῆς Φυλῆς μας, τοῦ
Βυζαντινοῦ μεγαλείου, τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν ἔχει
τὸν χαρακτῆρα ἐὼς μουσιακοῦ συγκροτήματος· εἶναι
μία διαιώνιος, μία ζῶσα πορεία τῶν παραδόσεων
καὶ τῆς ἐθνικῆς μας συνειδήσεως.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ καθιστᾷ ὅλως ἰδιάζουσιν τὴν
θέσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους μέσα εἰς ἐκάστην ἐπο-
χὴν, εἶναι ὁ χαρακτῆρ τοῦ ὡς κέντρον τοῦ Ὁρθο-
δόξου μοναχισμοῦ, ὅστις ὡς δεσμός Παναθρώπινος
ἐνώνει εἰς μίαν θαυμαστὴν ἀδελφότητα μοναχοὺς
διαφόρων ἐθνῶν, διαφόρων χωρῶν, ἐνωμένη με-
τὰ ἀδιάρηκτον δεσμόν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐκεῖ εἰς
τὰς ἀτραποὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους θὰ συναντήσης
ὕπὸ τὸ ἀπλόον καὶ τετριμμένον σχῆμα τοῦ μονα-
χοῦ νὰ βαδίζουν τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως Σέρβους,
Ἑλλήνας, Ρώσους, Ρουμάνους, Γεωργιανούς καὶ
ἄλλους, καὶ ὅταν συναντῶνται εἰς τὰς προσευχὰς
τῶν νὰ ἀπεικονίζουν τὸν μοναδικὸν σύνδεσμον τῶν
ἀνθρώπων καὶ τὴν ἀδιάρηκτον τούτων ἐνότητα.

Μὲ αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς χαίρεις τὸν
ὕψικουρον καὶ μεγαλοπρεπῆ Ἀθῶνα, καθόσον τὸ
ἐν Θεσσαλονίκῃς πλοῖον πλησιάζει τὸν λιμένα τῆς
Δάφνης· ὅταν δὲ ἀποβιβασθῇς ἐπὶ τῆς ἡρᾶς, τότε
αἰσθάνεσαι αὐτομάτως μίαν μεταμόρφωσιν· τὸν
ἐκνευρισμὸν τοῦ θυροῦ ἀντικαθιστᾷ ἡ γαλήνη τῆς
σιωπῆς.

(Συνεχίζεται)

ΟΜΙΛΙΑΙ ΔΙΑ ΝΕΟΥΣ

Καθ' ἐκαστὴν Κυριακὴν καὶ περὶ ὥραν 5 ἀπογευ-
ματινὴν γίνονται ὁμιλίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας Νίκης 33
(Πλατεῖα Συντάγματος) ἐπὶ θεμάτων, ἀφορώντων τοὺς
Νέους ὑπὸ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου.
Καθηκὸν ὅλων τῶν νέων καὶ τῶν χριστιανικῶν οἰκο-
γενειῶν εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τῶν μαθημάτων αὐτῶν.

ΠΕΝΘΗ

ΧΡΥΣΑ ΒΑΣΙΛ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς Ν. Ἰωνίαν (Ἀθηνῶν) ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον
ἡ εὐγενεστάτη οἰκοδέσποινα Χρῖστα, σὺζυγος τοῦ κ.
Βασιλείου Δημοπούλου. Ἐπρόκειτο περὶ ἐκλεκτῆς καὶ
ἐναρέτου γυναικὸς, ἀναλωσάσης τὴν ζωὴν της εἰς τὰ
ἔργα τῆς ἀγάπης, καὶ ἀγωνισθείσης διὰ τὰς παραδό-
σεις καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς
της τὰ δίδυσε μετὰ φρικτοὺς πόνους, ἐπιδείξασα ἀ-
φάνταστον καὶ ἥρωϊκὴν ὑπομονήν.

Ὁ σὺζυγὸς της διέθεσε ὅχι μόνον πλουσίαν καὶ
στοργικὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ περιουσίαν ὁλόκληρον
διὰ τὴν διάσωσιν.

Τὸ θέλημα ὅμως τοῦ Θεοῦ ἦτο νὰ τὴν καλέσῃ πλη-
σίον του.

Αἰώνια ἡ μνήμη εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ἀδελφὴν.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΗΜΩΝ

Ἐκ μέρους διαφόρων εὐσεβῶν ἀδελφῶν ἐλήφθησαν
τὰ ἑξῆς χρηματικὰ ποσὰ ἀντὶ στεφάνου εἰς μνήμην τοῦ
Ἁγίου Προέδρου. Ἡτοι.

— Ἡ Δις Ἐλευθερία Λούμου δραχμὰς 100.

— Ἡ Δις Δέσποινα Μαυροπαπαδοπούλου ἐκ Βόλου
δραχμὰς 100.

— Ἡ κ. Αἰκατερίνη Π. Χρηστάκη ἐκ Κρήτης δραχμὰς
60.

Ἐκ μέρους τοῦ παραρτήματος Ἐλευσίνος ὁ κ. Κυ-
ριάκος Βγενόπουλος δραχμὰς 200.

— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀμερι-
κῆς δολλάρια 30.

— Τὸ Παρόρημα Καβάλλας δρχ. 200.

— Ὁ κ. Κων/νος Λύκος ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήμα-
τος Χίου δρχ. 280.

— Αἱ Μοναχαὶ Θεονύμφη καὶ Γοργονία ἐκ Χίου
δραχμὰς 20.

— Ἀνώνυμος Κυρία δραχμὰς 50.

Διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω εὐχόμεθα ὅπως ὁ μετα-
στὰς πρεσβεύῃ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

ΤΟ ΚΑΤΗΓΟΡΩ ΤΡΙΤΩΝ

ΙΕΡΟΠΡΕΠΕΙΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΕΣ

Ἀπὸ ἄρθρον τοῦ «Ἐνοριακοῦ καὶ Ἐφημεριακοῦ
Βήματος»

Ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ νέος Γενικὸς Διευθυντὴς» ὁ
ἀξιότιμος κ. Δ.Ε.Μ. δικηγόρος ἀποκαλύπτει ἐν τῇ
ὑπ' 4—5 φύλλῳ τοῦ Ὀκτ. Νοεμβρίου τοῦ περιοδικοῦ
Ε. καὶ Ε. Βήμα» μίαν ὄξυσαν ἀσχημίαν.

Ἀναδημοσιεύομεν μερικὰς χαρακτηριστικὰς περι-
οχὰς του. «Πλήθος καταγγελιῶν ὑπάρχουν κατὰ ἀγά-
μων κληρικῶν ἐπὶ ἀνηθικότητι... φάνελλοι σχηματι-
ζονται καὶ φάνελλοι εξαφανίζονται καὶ τὸ μεγαλοπρε-
πέστατον! Διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρο-
νικά ἀνεκαλύφθη ὅτι διεξήγετο εἰς εὐρεῖαν κλίμακα
ὀργανωμένον ἀριστοτεχνικῶς λαθρεμπόριον ἐντὸς τῆς
Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑπὸ τὰ μάτια τῶν διευθυ-
νόντων αὐτήν. Ὁ ἰδιαιτέρως γραμματεὺς τοῦ ἐπισκό-
που Ρωγῶν ὁ διημερεύων ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ Ρω-
γῶν, καὶ συγγενεῖς τοῦ Ρωγῶν, τὸ ἄμεσον καὶ στενὸν
περιβάλλον του ἀνεκαλύφθησαν στεγάζοντες λαθρεμπό-
ριον. Ὁ δὲ ἦεν massa factio ἐφ' ἧς διεξήγετο διαφόρων
εἰδῶν εἰς τοὺς ναοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ ὅμως
οἱ ναοὶ οὐτοὶ κατέβαλλον διὰ τὰ δῆθεν δωροῦμενα ἁ-
νεραῖαν τὴν ἀξίαν των. Δι' ὅλα αὐτὰ οὐδεμία εὐθυμία
τοῦ Ρωγῶν ἐξεδηλώθη.» Ἄλλοις πάλιν ἀναγράφεται
«ὁ τρόπος ἀναδείξεως τῶν ἀρχιερέων δὲν συμφωνεῖ
οὔτε μετὰ τοὺς ἐκτοὺς κανόνας οὔτε μετὰ τοὺς νόμους τοῦ
Κράτους.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα καταγγέλλει μετὰ παρρησίαν ὁ ἐρ-
θραγράφος, ὅστις δὲν εἶναι Παλαισημερολογίτης. Καὶ
ὅλα αὐτὰ ἐὰν ἀληθεύουν ἀποδεικνύουν τὴν βρώσαν
ἀθλιότητος, ἡ ὅποια βεβαίως οὐδόλως συντελεῖ εἰς τὴν
ἀνάπτυξιν τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος τοῦ ἑλληνι-
κοῦ λαοῦ.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ ΑΔΕΛΦΩΝ

Ἡ Διοίκησις τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Στυλ-
δος ὑπέβαλε πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως
καὶ τοὺς ἀ. μοδίου κ.κ. Ὑπουργοὺς ἐμπεριστατωμένον
ὁπόμνημα ὑποστηρίζον τὰς ἀπόψεις ἡμῶν τῶν ἀκο-
λουθοῦντων τὸ Πάτριον Ἐκκλησιαστικόν Ἑορτολόγι-
ον, καὶ διὰ ἀκαταμαχίτων ἐπιχειρημάτων ἐπιζητοῦσι
τὴν κατὰ πάντας τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους
μόνην δικαίαν λύσιν τῇ ζητήματι.

Τὸ ὁπόμνημα ὑπογράφουν οἱ ἐκ τῶν μελῶν τῆς
Διοικήσεως ἀγαπητοὶ Ἀδελφοὶ Χ. Γρεβνός, Εὐ.
Ἀθανάσιος, Γ. Δανηλάτος καὶ Εὐ. Δημουλάς τοὺς ὁ-
ποίους συγκαίρομεν διὰ τὴν δραστηριότητά των.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Πολαιοημερολογιτῶν), ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἐξέδωκαν καὶ ἐφέτος ἡμεροδελτικὰς τοίχους καὶ τσέπης, κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικόν, καὶ κατὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ περιέχοντας ὅλην Ὁρησκευτικὴν σπουδαιότητα καὶ ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχείᾳ εἶδος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κατηχήσεως, ἕνεκα τούτου δὲ ὄντας χρησιμωτάτους εἰς πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμεροδεικτῶν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει—ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ὁποῦ ἐναπόκεινται ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, ὁπόθεν συνεκέντρωσε τὴν ὅλην δὲ συντάκτης οὐσίαν—ἐξετυπώθησαν δὲ εἰς περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσιν ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν (ὁδὸς Νίκης ἀριθμ. 33) τὴν ποσότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται, διὰ τὸ μὴ στερηθῶσιν ἐνὸς τοιοῦτου δυναπότητος πράγματος. Ἡ τιμὴ τῶν ἡμεροδεικτῶν ὁρίσθη διὰ μὲν τοὺς τοῦ τοίχου δραχμὸς 6· διὰ δὲ τοὺς τῆς τσέπης δραχμὰς 2.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ

Ἐκ μέρους διαφόρων Παρορημάτων μας ἐλήφθησαν τὰ κάτωθι χρηματικά ποσά, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ἦτοι.

- 1) Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Τρικκάλων ὁ κ. Δ. Κορομπλῆς μᾶς ἀπέστειλε δραχμὰς 220.
- 2) Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Στυλίδος ὁ κ. Χ. Γρεβενός δραχμὰς 300,
- 3) Ἐκ μέρους τοῦ Παραρτήματος Σπάτων ὁ κ. Ι. Μπέκας δραχμὰς 500.
- 4) Ὁ Πατὴρ Εὐγένιος Λεμονῆς ἐκ Πειραιῶς δραχμὰς 100.
- 5) Ὁ Πατὴρ Ἰγνάτιος Πενταράκης ἐκ Κορίνθου δραχμὰς 200.
- 6) Ὁ κ. Ἰωάννης Λούμος ὑπὲρ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου δραχμὰς 130.

- Τὸ Παράρτημα Παιανίας Ἀττικῆς δρχ. 300.
- Τὸ Παράρτημα Ν. Ἰωνίας δρχ. 200.
- Τὸ Παράρτημα Πυρὶ Θηβῶν δρχ. 1.500.
- Τὸ Παράρτημα Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς δρχ. 500.
- Τὸ Παράρτημα Χαλκίδος δρχ. 200.
- Τὸ Παράρτημα Σερρών δρχ. 600.
- Ἡ κ. Ἐλένη Γεωργιάδου ἐξ Ἀμερικῆς δολλ. 10.

Πάντας δὲ τοὺς σεβαστοὺς Πατέρας καὶ εὐσεβεῖς ἀδελφοὺς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συγκινητικὴν αὐτῶν χειρονομίαν.

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΚΥΠΡΙΩΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Διακατεχόμεθα ἀπὸ τὸν ἔντονον παλμὸν τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος. Εἴμαι τελεῖως ἀκατανόητον εἰς τὸν 20ον αἰῶνα νὰ μὴ παραχωρῇται τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Οἱ «χριστιανοὶ» τῆς Ἀγγλικῆς

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

τῆς Πανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας
Παρακαλοῦνται

Ἀπαντὰ τὰ μέλη ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ γραφεῖα ἡμῶν (Νίκης 33) τὸ ταχύτερον καὶ ταπτοποιηθῶσι ταμειακῶς, ἵνα ἔχωσι δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν συγκαλουμένην Τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Νοβρίου 1955

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τακτικῆς Γενικῆς Συνελεύσεως
γενησομένη τὴν 16)29 Ἰανουαρίου 1956

Συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 36 τοῦ Καταστατικοῦ.

Καλοῦνται τὰ Ταμειακῶς ἐν τάξει μέλη τῆς Πανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας εἰς τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν γενησομένην τὴν 16)29 Ἰανουαρίου 1956 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὅραν 9 1)2 π.μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας Νίκης 33.

Θέματα

1) Λογοδοσία πεπραγμένων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Κατάθεσις Ἀπολογισμοῦ Διαχειρίσεως Οἰκονομικοῦ ἔτους 1955-1956.

3) Κατάθεσις Προϋπολογισμοῦ χρήσεως οἰκονομικοῦ ἔτους 1956-1957,

5) Ἐκλογὴ 3μελοῦς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ 3 ἀναπληρωματικῶν μελῶν πρὸς διενέργειαν Ἀρχαιρεσιῶν.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουσιν οἱ ἔχοντες καταβάλλει τὰς συνδρομὰς τῶν μέχρι καὶ τοῦ Δ)βρίου 1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Νοεμβρίου 1955

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Αὐτοκρατορίας ἄς ρίψουν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὥστε νὰ μᾶς πληροφορήσουν ποῦ στηρίζουν τὸ δικαίωμα τῆς δουλείας! Ἀλλὰ βεβαίως εἶναι τολμηρὸν νὰ ζητῇ τις καλὰ χριστιανικὰ φρονήματα ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς «Ἀγίας σκοπιμότητος».

Ἰδιαίτερος ἀγανακτοῦμεν ἀπὸ τὴν θανατικὴν καταδίκην τοῦ νεαροῦ Κυπρίου. Ἐνα τοιοῦτον ἔγκλημα θὰ ἰσοδυναμήσει μὲ πρόκλησιν κατὰ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τοὺς κυπρίους ἰδιαίτερος τοὺς ἀντιλαμβάνομεθα εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς τῶν, διότι καὶ ἡμεῖς πρὸ πολλοῦ ἀντιμετωπίζομεν ἕναν ἄλλον Χάρτινγκ. φοροῦντα ἐγκόλπιον καὶ ἐπανωκαλύμμαχον καὶ ἐργαζόμενον μὲ τὰς ἰδίας μεθόδους.